

EPOS 2

EPOS 2

Hub Zwart

© 2016 Copyright Hub Zwart
ISBN 9789490683139
Omslag: *Wilhelmstrasse Berlin*

Inhoud

Antropogenese	7
<i>Marsupialia</i>	9
<i>Homo Erectus</i>	10
<i>Homo Erectus (2)</i>	11
<i>Pleistoceen</i>	12
<i>Venus van Willendorf</i>	13
<i>Het eerste huis</i>	14
<i>Neolithische revolutie</i>	15
Eulexie	17
<i>Het gilde van de Weg</i>	19
<i>Regeneratie</i>	20
<i>Sacro Speco</i>	21
<i>Franciscus</i>	22
<i>Pastorale</i>	23
<i>Erasmus</i>	24
<i>Twee dromen</i>	25
Ἀμαζονομαχία	27
<i>Lysistrata</i>	29
<i>Quan Yin</i>	30
<i>Catharina de Grote</i>	31
<i>Carmen</i>	32
<i>Klankstolp Hörselberg</i>	33
<i>Nostradamus</i>	34
Götterdämmerung	35
<i>Proloog</i>	37
<i>Eva Braun</i>	38
<i>Neurenberg</i>	39
<i>Der Untergang</i>	40
<i>Smeulende infectie</i>	41
<i>Rijksstad</i>	42

<i>The barred bard (The Pound Years)</i>	43
<i>Walkure</i>	45
<i>Ontmoeting in de Hortus</i>	47
<i>Nachtwake</i>	48
<i>Tweede bedrijf</i>	49
<i>Omzwerving</i>	50
<i>Dialectisch</i>	51
<i>Hymne</i>	52
<i>Quai des Brumes</i>	53
<i>Terugkeer</i>	54
<i>Formule</i>	55
<i>Cenakelkerk</i>	56
<i>Petrogram</i>	57
<i>Fantasmagorie</i>	58
<i>Zonder naam</i>	59
<i>Onwaarschijnlijke ontmoeting</i>	60
<i>Macaronicae</i>	61
<i>1</i>	63
<i>2</i>	64
<i>3</i>	65
<i>September</i>	66
<i>Dankwoord aan Wodan</i>	67
<i>Op doortocht</i>	68

Antropogenese

Marsupialia

In den beginne was de wereld ruig,
Heelhuids en leeg, onaangedaan, intact
En taal (product van tanden, tong en huid)
Was onomwonden, ongekuist, compact.

De draagdoek was het eerste artefact:
Het allereerste werktuig was een tuig,
Techniek begon als sjerp, als kindertuig,
Voor lichaamswarmte, moeder-kindcontact.

De allervroegste mensen trokken, sjouwden
Met kroost en clanvolk door de regenwouden,
Meedrijvend op een stam in een rivier.

Dan was het zaak, je handen vrij te houden:
Borelingen werden passagier,
En Homo sapiens werd buideldier.

Homo erectus (500.000 jaar v. Chr.)

Op een drooggevallen zandbankbed,
 In een landschap dat nog puur moeras,
 Puur oever, puur natuur, puur oerwoud was,
 Werd op een schelp een eerste kras gezet:

Een allereerste, repetitieve kras
 Als een herhaalbaar mosseldankgebed;
 Zo werd een soort van schelpenalfabet
 Ontworpen, lang voor inkt of bijenwas.

Een Javavrouw werd onverhoeds sjamaan,
 Want in dit spoor van krassen, monotoon,
 Dit klankgeraamte, zigzag kraspatroon,

Brak een compacte partituur zich baan,
 Een hymne: toon en stilte, stilte-toon,
 Een lofballet: stap-staan, stap-staan, stap-staan...

Homo erectus (2)

Schelpdieren vormden voedzame conserven:
 De kokkel die zij in haar vingers nam,
 Na een verhitte dag van juttten, zwerven,
 In hurkzit, naast een opgeworpen dam,

Een schelpdierschelp, om zo, met mosselscherven,
 Heel ritmisch, als een oer-cardiogram,
 Er zigzag lijnpatronen in te kerven,
 De eerste tekst, het eerste epigram.

Het oogt als alfabet, de eerste, pure
 Letter, een eentonige gravure,
 Vervaardigd tijdens het neuriën, het bidden,

Het kraken, slurpen, knauwelen, temidden
 Van clangenoten, kinderen en burenen,
 Bij hun menshoge schelpenbelt, hun *midden*.

Pleistoceen

Volgens een gerenommeerd expert
Waren de Neanderthalers blank,
Hun existentie, Dasein, *being there*,
Tussen Ruhrgebied en Doggersbank,

Was vreedzaam, monogaam, egalitair:
Met rituelen, oertaal, beenpijklank,
Zeiden zij vergeten goden dank,
In grotverblijven zonder meubilair.

Tot voor kort gold het Cro-Magnonbrein
Als exclusieve menselijke lijn,
Als rechtsgrond voor een ijstijdmassamoord;

Maar deze denktrant is nu overboord,
Een nieuwe overtuiging wint terrein:
Hun genen leven in Europa voort.

Venus van Willendorf (25.000 jaar v. Chr.)

Een Venus, opgediept bij Willendorf,
Demeter, maar meedraagbaar, uit Cockaigne,
Zij lijkt (met haar figuur, met haar oranje
Pigment) Fortuna uit het werk van Orff:

Niet effen-gestileerd, noch strak-amorf,
Herkenbaar rond: de grote mensenvoedster,
De onvolprezen mensenkuddehoedster,
De vleesgeworden mensenruif of -korf,

Afkomstig uit een tijdvak waarmee elk
Contact ontbreekt, maar grote drinkers / eters
Zien in haar borst de lichaamseigen kelk

Met uitgebalanceerde moedermelk:
De oudste der gebeeldhouwde Demeters
Meet 111, exact, in millimeters.

Het eerste huis

Nomadenvolken bricoleerden, bouwden,
Uit aarde, vacht en been en mammoettand
De eerste vaste tent, het eerste pand,
Ergens bij de meren in de wouden.

De eerste vaste wand, een doek als deur
En in de nok de smalle open strook
Als uitlaatklep voor koolzuurgas en rook,
Vermengd met onverbloemde mensengeur.

Millennia verstreken: het staketsel
Van huid, om de gezinstolp te omsluiten,
Maakte stapvoets plaats voor steengemetsel,

Afgedekt met riet en plaggenzetsel,
Als scheidswand tussen binnensfeer en buiten,
Geplette vloer en omgeploegde kluiten.

Neolithische revolutie (parabel)

Eertijds verliet een anonieme held
Het brakke woud, het hooggelegen fjeld,
De oesterbedden en de mosselbaaien,
En zie: na jaren spitten, onkruid maaien,
Ontstond allengs het eerste akkerveld.
Hij nam zijn korf met tarwe, gerst en pelt
Ter hand, waarin zijn vrije hand kon graaien,
En een zaaiër ging uit om te zaaien...

Eulexie

Het gilde van de Weg

Zij trokken, na het ochtend-samentreffen,
Al prekend, met parabels, met gebeden,
Temidden van de heidenen, de heffe,
Door Galilea, gingen scheep, maar deden

Er slechts de vissersdorpen aan en meden
Het Grieks als voertaal, het belasting heffen,
De grote weg, de Grieks-Romeinse steden.
Hun taal was ongebolsterd, stug, oneffen,

Maar in Zijn hagepreken onderwees
Hij hen in Zijn godvruchtig Aramees;
Een web van wegen was Zijn werkterrein,

Op heuveltoppen knielend sprak Hij Zijn
Gebed, waarin Hij God ten hemel prees...
Jezus van Nazareth was Palestijn.

Regeneratie

ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ
ἐσχάτῃ σάλπιγγι

Kennis is ijdel als ik niet bemin, geen
Liefde heb. Dit is wat ik belijd:
Wij worden, met bazuingeschal en in een
Oogwenk, in een minimum van tijd,

Herschapen, opgeheven, weggeleid,
Zoals na afloop van een groot gevecht
(Gods zegepraal in een titanenstrijd)
En zo, ontslapen, één voor één berecht

En korenhalm voor korenhalm gemaaid...
Wat is dit naakte lichaam dan een zaad,
Een korrel, in de wereld uitgezaaid

Door God; een met een aardse glans verfraaid,
Maar kwetsbaar en vergankelijk gewaad,
Een staakje aan een hemelwaartse draad?

1 Kor. 14-15

Sacro Speco

Benedictus na zijn vlucht uit Rome:
 Van metropool naar minimumbestaan,
 Foetaal, een zuiveringsseizoen breekt aan
 In zijn gecomprimeerde onderkomen.

Zelfonderzoek: ascetisch, toetsend, streng:
 De buitenwereld wordt volstrekt, hardgrondig
 Gewantrouwd. Voedseldialogen – bondig:
 De bel, de korf, het koord (de navelstreng).

Een grot in de nabijheid van een meer,
 Geen woestenij, veeleer verwereldlijkte
 Bodem: Nero's luxueus verrijkte

Villa, woonstolp van een wereldheer.
 Met één ding was hij chronisch in de weer,
 Het kruis dat, veruitwendigd, vóór hem prijkte.

Franciscus

De koopmanszoon die, wars van feestruoer,
De kruistocht initieerde van het Woord,
Zong, als een geestelijke troubadour,
Van zon en maan en wind als zus of broer:

“En aan het einde van de kruisweg gloort
De uitvaart en het hemelse parcours...”.
Zijn stigma was zijn *signe d’amour*...
“Dat alles in de wereld dat bekoort,

Bedekt wordt door een grauwe monnikspij;
Het lichaam is verziekt tot op het bot,
Een ezelhengst, een levend overschot...”.

Nooit was hij overspelig of aan God
Ontrouw of deloyaal en nooit zag hij
Een dame naakt, een vulva van nabij.

Pastorale

Ik tooi jou in een woordenschat zoals
In Umbrië Franciscus in zijn grot-cel
God paaide, met een geestelijke wals,
Hem dankzei, met zijn jachthoorn, met fagotspel...

Erasmus

Hij leeft van woorden: de gedrukte letter,
Als hooggeleerde latinist te Bazel,
Woonachtig in het huis van drukker-zetter
Froben, spreektaal houdt hij voor gebazel.

Twee dromen

Een operalibretto, nog te schrijven,
Getiteld *Lou Andreas-Salomé*
Met aria's voor Nietzsche, voor Paul Rée,
Voor Rilke, in goed Duits, in drie bedrijven...

En ergens in het land van Wilhelm Tell,
Een voordracht, over "Ibsen, Wilde and Shaw",
Een replica in brons van de Mont-Blanc
Verluchtigt de foyer van het hotel...

Ἀμαζονομαχίαι

Lysistrata

Λυσιστράτη. ὡς δ' εὐχροεῖς, ὡς δὲ σφριγᾶ τὸ σῶμά σου.
 κἂν ταῦρον ἄγχοις.
 Λαμπιτώ. μάλα γ' οἶῶ ναὶ τὸ σιῶ:
 γυμνάδδομαι γὰρ καὶ ποτὶ πυγᾶν ἄλλομαι.

“Uithalen kan ik met mijn slipper-klompen
 En blootsvoets, met mijn Amazonedijen,
 Vervaarlijk zadelvast tijdens het vrijen,
 Mijn vulvawachters, kan ik baarlijk stompen.

En tegen haar, Lampito, één bonk spier,
 Wees realistisch, ga je het niet redden,
 Jou krijgt, al zou je sterk zijn als een stier,
 Zij op de blote knieën, durf ik wedden.

Dit is waarom ons liefdeslichaam muilt,
 Eendrachtig, staakt, Atheners en Spartanen,
 Dit beelden onze naakte, nymfomane

Bacchanten met hun polsstoksprongen uit:
 Hellas heeft haar buik, als oorlogsbruid,
 Goed vol van dildo's en ersatzorganen”.

Quan Yin

Gehuld in zijde, bloemwit, vochtbestendig,
 Verschijnt zij, als een diva zonder naam...
Selamat, Wees gegroet, Ave, Salaam...
 En richt op mij, ruimhartig en behendig,

Haar blaas van klei, groenkleurig en uitwendig,
 Zodra ik voor haar kniel; of ik voornaam
 Of ondervoed ben, monnik of imam,
 Devoot en diep geroerd, of juist lamlendig.

De blik, geloken, die mij steeds begroet,
 Lijkt meer dan verf, zij dient mij van repliek:
 Dorstlessend, heel haar tropenerotiek,

Haar kruik, haar blote vijvernimfenvoet
 Die, zonder nadruk, soepel, flegmatiek,
 Tot rust kwam, op haar lotusblad, voorgoed.

Thean Hou tempel, Kuala Lumpur

Catharina de Grote

Onder een grauwe, weidse en besterde
Hemel, over karige gebieden
Regeerde hij, als Tsaar: Peter de Derde,
De zwakbegaafde troonopvolger die de

Koningsroute naar de troon versperde.
Hoewel hij haar nauwlettend liet bespieden,
Beraamde zij, met ruggensteun van derden,
Op haar gemaal haar Tsaren-regicide.

Als troonopvolger van Elisabeth
Werd hij al in het allereerste jaar
Van zijn bewind uit haar royale bed

Verbannen, uit zijn Tsarenambt gezet,
Verwurd: zijn titel werd betekenaar,
Gewilde schuilnaam voor een pseudotsaar.

Carmen

Haar aria's: het Zuiden op muziek,
Maar Mérimée bezag haar met het oog
Van een geleerde, van een archeoloog...
Ontmoeting bij de rookwarenfabriek,

Waar zij, als ongetemde oer-nomade,
Uit overzees en Koninklijk tabak
Sigaren rolde en haar talen sprak
En met haar provocerende ballade

Heel het Zijn omdoopte tot taverne,
Zodat de Bask die door het strenge, stipte
Appél, het Über-Ich van de kazerne,

Werd opgetrommeld, onomkeerbaar flipte,
Ten prooi viel aan haar Oosters-premoderne
Toverkunst, haar wet, haar "loi d'Égypte".

Klankstolp Hörselberg

Lianen zijn de zuilen en de spanten
 Van haar theater, ongerept, utopisch,
 Haar grotcomplex: zwoel, broeierig, vochtig-tropisch,
 Waar naakte en atletische Bacchanten

Venus en haar liefdesbard bewaken:
 Een klankschap, klankomgeving, echotoop;
 Tannhäuser grijpt zijn harp, *Dir töne Lob!*
 En tracht bij zijn cipier een snaar te raken

Die hem met klankgeweld, met klankballet
 Bedwingt, bedwelmt, vastspeldt, de vlucht belet.
 Dan neemt zijn loflied een gewaagde wending...

De koele lucht, zij heeft haar gast van *standing*
 Na dit affront, na deze codeschending,
 Uit haar boudoir, haar Alcatraz gezet.

*Nostradamus**Estant assis de nuict secret estude...*

Soms zie ik, op mijn toekomstgobelin,
 Het landschap na de ramp: na Tsjernobyl,
 Maar virologisch: meiden zijn viriel
 En stoer, atletisch, dominant, hautain,

En jongens ogen delicaat, fragiel,
 Zijn frêle en tenger als een mannequin:
 Dwergachtig, iel en schriel en infantiel;
 Geen hoop voor hen, geen middel, geen vaccin.

Hun dwarsgestreepte spieren degraderen
 Door X-gebonden genenalchemie
 Als nasleep van een viruspandemie.

Vrouwen domineren, excelleren
 En vormen wereldwijd één dynastie,
 Manlieden gaan gehuld in haremklaren.

Götterdämmerung

Proloog

De eeuw van Schönberg, Riefenstahl, van *Baal*,
Van *Dada*, *Ornicar* en *Walden Two*,
Van Hitler (Lohengrin als korporaal)
Was vitalistisch en beschavingsmoe,

Cultuurvijandig en suïcidaal:
Elementaire tektoniek sloeg toe,
Eén *Götterdämmerung* op wereldschaal,
Doodsdrifteuforie – “Was tatest Du!”

Ik duid, wanneer ik dit gebeuren duid,
Mezelf: mijn eigen spoken, mijn gespleten
Subjectpositie, mijn besmet geweten:

Ik ben verlicht, maar ook bezet, bezeten,
Ik ben als Sigmund en als Sigmund Freud,
Ariër en autotherapeut.

Eva Braun

Zij demonstreert, als celluloid-Walkure,
Met heel het berglandschap bij *Berchtesgaden*
Als ambiance, haar uitgelezen küren,
Haar yoga-oefening, als Rijks-naïade.

Neurenberg

Het is alsof ik mij opeens weer meld
Bij het NSDAP-*Gelände*,
Het bouwwerk groet een oude onbekende:
Ontsnapte frontsoldaat en Nazi-held;

Al ruimte dat waartoe ik mij bekende,
Eertijds, nu min of meer voorgoed het veld;
Zelf werd ik, toen men heel die Gideonsbende
Berechte, bij verstek terechtgesteld.

Bij de ontzielde Zeppelintribune
Zoek ik wanhopig uitgewiste runen:
Niets is er dat mij vrij zou kunnen pleiten;

Toch heeft men ooit verzuimd mijn naam erbij te
Zetten: cryptonazi op de bühne
Van de bezettingsmacht-autoriteiten.

Der Untergang

Een non-plaats: onder dit parkeerterrein
Bij huizenblokken, enigszins ten Westen
Van de *Wilhelmstrasse*, gaan de resten
Schuil (gras, asfalt, 'Honden aan de lijn')

Van Adolf Hitlers staal-betonnen veste:
In het totaal *zertrümmerte* Berlijn
Joeg hij zich hier een kogel door het brein;
De regen striemt, giert, fluistert: "j'y reste".

Smeulende infectie

Zelfs nu, in onbruik, fonkelt het gesteente:
 Op dit vooroorlogs vliegveld, *Tempelhof*,
 Raken dendrieten, longen en gebeente
 Geïmpregneerd met kruisvaardergeloof...

Bij deze tempeliersfortificatie,
 Bij dit Art Deco kruisvaarderkasteel
 Landt in mij een omgebrachte Nazi,
 Scandeer ik, als gepantserde minstrel:

*Ab heute studiere ich nur
 Noch Nazi-Architektur...*

Maar dan, in weerwil van ontbrand Nazisme,
 Bedwingt een later Ik mijn atavisme.

Rijksstad

Hun eindstation: een pralend graalpaleis,
Waar zij, als Wagneriaanse ridderkoren,
Hun stem weergalmend mochten laten horen

En waar zij 's nachts, met zanglust en gehijs,
Nachtbraakten tot het kille ochtendgloren:
Die Fahne hoch, Kaukasisch paradijs.

Hun metropool, *Art Deco*, hun bezette
Stadsruïne oogt als spookmaquette
Waar zij zich tot het uiterste verzetten,

In weerwil van rampzalige verliezen,
Met liters, vaten bier achter de kiezen
In schaakpartijen tussen Rijksporetten.

The barred bard (The Pound Years)

Ijsberend slijt hij zijn gekooïd bestaan:
 Catullus beent (terwijl de wolken zeilen
Su Lago di Garda) tussen stalen spijlen,
 Gekooïde dichter, contra-partizaan,

Tentoongesteld als panter, alsof wijlen
 Villon opnieuw zijn straf moet ondergaan;
 Nu hij zijn recht op leven heeft verdaan,
 Gloort er geen wereld meer voorbij de stijlen.

Zon, wind en regen hebben er vrij spel,
 Soms zindert 't, soms giet 't, soms betreft 't,
 Maar 'Uncle Ez' blijft troubadour en trekt 't,

Zijn *Pisan Cantos* dempen Dante's Hel:
Le paradis n'est pas artificiel,
It only exists in fragments unexpected...

San Michele, Venetië

Walkure

1

Ontmoeting in de Hortus (vooravond)

Een piekervaring rijker:
Jij nadert, komt in beeld,
Opdoemend Vrijheidsbeeld,
Dianasculptuur in spijker.

Nachtwake

Het park transfigureert tot Ketelwoud,
Zodra jij komt, de beek wordt smeltrivier:
Jouw huid zal blaken als een bast van goud
In maanlicht, als wij, blikkend, tastend, hier

Als Walkure en dichter (ingewijde
Sjamanen) onze eredienst verrichten
Om bij jouw beeld de baring in te leiden
Van een Dianacultus, met gedichten.

Hortus Arcadië

Tweede bedrijf

Het Heilig Land als Bühne, als decor,
 De scenes rijgen zich tot kruiswegstaties
 Aaneen in eindeloze conversaties,
 Ik neem ze één voor één (uit nazorg) door:

Mijn volgzaamheid, mijn slukse observaties,
 Jouw stem ontleedt, met mij als jouw gehoor,
 Jouw beelden, jouw sportieve topprestaties:
 Versteende stieren en hun matador.

De Amazone en haar troubadour:
 Gun mij nog één vervolg, nog één bedrijf,
 Beslissing en ontknoping, lijf-aan-lijf,

Manhaftig eindspel op een rulle vloer
 Van zand, veel te bloedstollend, veel te oer
 Voor een AKO of een Nipkowschijf.

Heilig Land Stichting

Omzwerving

Walkure *incarnée*, mij loods je
Van Louteringsberg naar Hemelvaartkoepel,
Wodan zeg ik *sotto voce*
Dank, jou volg ik: vrank en soepel.

Niets valt er aan jou af te dingen:
Archetypisch, prehistorisch
Stoer, oorspronkelijk en Dorisch,
Brunhilde van de Merovingen.

En ooit, bij taanlicht, zal ik jou
Bezoeken in jouw atelier,
Muze van mijn oeuvre, Squaw,
Mannin van *Epos 1* en *2*.

Heilig Land Stichting

Dialectisch

Jou leggen, als een puzzel, moot voor moot,
Of uit Carraramarmer houwen, winnen:
Stug hamerend ontvouwen zich jouw vinnen
Tot handen, meerminwervels worden schoot.

Jouw beitel wringt zich het gesteente binnen,
Jouw explosieve lichaam vecht zich bloot
In deze blok, verstild, maar levensgroot,
Stoerder, rijziger dan sportreuzinnen

Mocht ik jou ooit weer escorteren, treffen,
Ik zou jou, op een onbewaakt moment,
Als acrobate in een hemeltent,

Oppakken, als dat lukt, om te beseffen,
Door jou, heel dialectisch, op te heffen,
Getorste tors, hoe sculpturesk je bent.

Hymne

Jij hieuw jezelf tevoorschijn in dit beeld:
 Bewustzijn worstelt met het onbewuste,
 Een steenstomp die nog nagloeit, als gebluste
 Oertijdaarde, die nog stolt en heelt,

Een Marsmeteoriet die in de zachte
 Vegetatievrede kan berusten,
 In harde vormen stollen boude lusten
 Tot prille, pre-socratische gedachten.

Tot jou, als beeld, als tekstklomp zonder kaften,
 Waarop ik, knielend tussen gras en zegge,
 Mijn lippen druk, mijn handpalm durf te leggen,

Zou ik, ter afscheid, dit nog willen zeggen:
 Jij zult in deze steen bekliven, 'haften',
 Als loflied op *Walkure-Leidenschaften*.

Hortus Arcadië

Quai des Brumes

Omfloerst door herfstlicht, Waallicht, waterdamp,
In mijn meest stoere Don Juankostuum,
Doe ik jouw kade aan, jouw *Quai des Brumes*,
Getergde Aladin met toverlamp.

En ik bereik jouw atelier, bezie
Jouw groeve, Sesam aan de waterkant,
Realiteit wordt fantasmagorie,
Jouw voorraad steen: loodzwaar en imposant.

En taal wordt spoor: Uzbekistan, Taskent,
Ooit, daar, gelegerd op een vloer van vacht,
Walkure in een bedoeïenentent,

Amazone van de Oriënt,
Was jij (verhaal uit Duizend-en-een-nacht)
Mij als bereden lijfwacht toebedacht.

Terugkeer

Jouw steen, gespleten, als een stenen roos,
 Eén steen, twee helften, als een 'Externstein',
 En zo, tweeledig, niet meer 'wereldloos',
 Maar wereldbouwend, Stonehenge in het klein...

Een weggevaagde wereld, *schwer und groß*,
 Een tanende epoche van het Zijn;
 Het actuele Nu, geheel in lijn
 Met die gebrokenheid, oogt iel en broos.

Soms, 's nachts, zoek ik jou op, selenotroop...
 Jouw werk: een megalithisch Paradijs-
 Fragment, een zwerfsteensediment uit Bryce.

En in jouw holte, als mijn stenen loop,
 Mijn wak (observatorium in ijs),
 Poseert de maan: jouw beeld wordt telescoop.

Hortus Arcadië

Formule

Een springvloedduisternis viel in, ik stal
 Het beeldenparkje in, kwam op je af:
 Een necrofiel, zwalk-sluipend naar een graf,
 De winternacht was één groots nachtheelal.

En in het zilveren maanlicht stond je pal
 En jouw gelaat, verzilverd, blikte straf
 Me aan: mijn derde hand, mijn nachtvezal
 Beroerde jou, mijn stoere liefdesstaf.

En ik omhelsde, liefkoosde, de naakte,
 Bebeitelde, hier gladde, daar bekraste,
 Rotssculptuur, die naar jouw lichaam smaakte,

En die ik heftig zoende en betaste
 Walkure! Koel-berijpte winterfee!
 Liefde als formule: $M = W$.

Hortus Arcadië

Cenakelkerk

De koepelkerk als stoepa, als pagode,
Waar jij, als een Walkure in het blauw,
Verschijnt, als Azendochter tussen het grauw,
Als stoere dame tussen de bijna-doden.

In kostbaarheden, zilveren kleinoden,
Prijkend aan jouw vorstelijke klauw
Als *stardust*, losgezongen kosmosdauw,
Schuilt een ontcijferbare liefdescode.

Ik hoop slechts op een lange wandeling
Als Siegfried en Brunhilde in de *Ring*,
Tot dat wat tastend, als hofmakerij

Begint, zal culmineren in een Ding,
Een Wodandans, een liefdesworsteling:
Tot Mis gesublimeerde stoeipartij.

Petrogram

De rotsklomp oogt als kunstwerk van jouw hand
En als Calafiatempel van mangaan:
Hier externaliseert zich de sjamaan
In mij, de mescalinecelebrant.

Ik dompel jou, als dichter-flagellant,
In klanken; om mijn dromen te verstaan
Bestrijk ik jouw nog onbeschreven wand,
Jouw stenen huid, met houtskool en saffraan.

Jouw altaar wordt canvas; verlangen, drift,
Wordt letter, leven sublimeert tot schrift,
Mijn liturgie verdicht zich tot karakter;

Aldus beklijft mijn kleurstofalfabet:
Poëzie, bezwering, dankgebed,
Taal zelf wordt archetypischer, abstracter.

Anza-Borrego

Fantasmagorie

Ooit zul jij je, na al die duur verspilde
Tijd, onuitgedost aan mij vertonen,
Jouw bard, ooit zul je resideren, tronen
Tussen buitgemaakte wapenschilden,

Als stoere, archetypische Brunhilde,
In bergcontreien tussen Rijn en Rhône,
Waar je trainde, sportte, bodybuildde,
Als rijzige, vermaarde Amazone.

Het woord wordt katapult: de startpositie,
Het oer-traject, de plooi, de bodemlaag,
De Venusberg, de Venus-Areopaag...

Een bos, een nachtelijke expeditie:
Ooit lok ik in een maanlichthinderlaag
Mezelf, mijn eigentijdse dyspositie.

Zonder naam

Jouw steenklomp, met de blik van een Walkure,
 Bewerkt in mij een *fight-flight-freeze* reflex,
 Beloert mij, als een sfinx: Oedipus Rex,
 Beginmoment waar wij op voortborduren.

Onaards, oer-aards, onwerkelijk mooi, *eppure*
 Bestaanbaar, ornament van een complex:
 Graftombe voor een Caesar-Pontifex,
 Restant van zwaar gehavende sculpturen.

Of is het een ontzuilde ammoniet,
 Spiraalsteen, gepolijste werveling
 Of losgezongen Marsmeteoriet

Die uitbeeldt hoe, in een diffuus verschiet,
 Jij de ultieme tweekampworsteling
 Beeldhouwend wist te winnen van het Ding?

Onwaarschijnlijke ontmoeting

Ontmoeting (bosrand, slagboom, pad, omheining)
Met jou, als onwaarschijnlijke verschijning,
Jouw zwarte Volvo als een Venusschelp.

Sprakeloos: “Omarm mij, overstelp
Mij in jouw rode droomgewaad, blijf, help
Mij door de dageraad”, – word meer dan breinding...

Heumensoord

Macaronicae

Langsam, Woyzeck, langsam,
Der Mensch ist ein Versuch.

Jeanne d'Arc passait la nuit
Avec François Villon,

Who named her Eulalie
In awe, and damned the dawn.

Langsam, Woyzeck, langsam,
Der Mensch ist ein Versuch.

Venez, paraitre, komme bald,
My thoughts, my dreams imbue:
Marsch der Priester im Palmenwald,
In praise of Manitou.

Ich zögerte, en route, en route,
Unschlüssig – Go, no go...
One stagnant night in a grove I stood...
All'alba vincerò!

De eeuw van kwantumsprong en ruimtesonde:
Synthetiserend, expanderend, splijtend;
Ψυχή τοῦ παντός, *Weltgeist*, *âme du monde*,
Ein Etwas, in das Nichts hinausarbeitend –

De ruimtesonde en de wereldziel
Verpletterden de Muur die in het jaar
Des Heren negentiennegenentachtig viel:
Verdeeld Berlijn soll werden wo es war –

September

Septemberlicht, de vijver oogt
Als mozaïek van glas,

Langs zij verwildert en verdroogt
Het stervende gewas:

Snoekkruid, dodde, watermunt,
Zwerfplanten (onbekend),

En Mars blinkt als een Griekse munt
Aan het taanlichtfirmament.

Dankwoord aan Wodan

Voorbij geklets en babbelziek gekout,
 Graaizucht, wanklank, oeverloos gepruil,
 Ontwaar ik in mijn Teutoburgerwoud
 De wortelresten van een Irminzuil.

Bij de stuwwal, tussen het eikenhout,
 Waar ik bij nacht mij geestelijk verschuil,
 Kniel ik in het maanlicht in mijn kuil,
 In stil gebed, *far from the madding crowd*.

Wodan, godheid van de poëzie,
 Van dichter-filosofen-musici,
 Van Richard Wagner, Gorter, Ezra Pound:

Je suis émerveillé, Ich bin erstaunt,
 Als ik gewaarword U, erop vertrouwend
 Dat U bestaat, Uw aanblik, Uw genie.

Op doortocht

Niets verlangen, niets meer vergen,
Enkel staren naar de bergen,
Waar de Olympiërs wonen,
Op de flanken van Monte Cimone.

En ik verander
En word een nieuwe mens, νεανδερ.